

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, μὲ τὴν συσταλὴν
 κ' ἐκάθησα πλησίον σου κυττάων τὴν Βουλὴν,
 ὅταν 'στὸ βῆμα Βουλευτῆς Κυκλαδικῶς φωνάζῃ
 καὶ τοῦ κυρίου Θεωδωρῆ τὴν γωνία ζετινάξῃ
 ὃ δὲ κλεινὸς Προβουτυρὸς καὶ πρῶτος ἐν τῷ ἴσος
 δὲν ἀπαντᾷ 'στὸν Βουλευτὴν τὰς τῶνας ἐρωτήσεις.
 Φωνῇ 'στ' ἀκρατήρια καὶ χαλκῶνας μεγάλαι,
 λαμβάνει μέρος ἐνεργῶν κ' ὁ Μονταλὸν ὁ Γάλλος,
 μικνῶνται εἰ ἐγκάθετοι, φρονιζέει τὸ Κορδόνι,
 ἀλλ' ὁ Κυκλαδῶν Βουλευτῆς μὲ τέτοια δὲν ἰσθῶναι,
 καὶ δίδει ἄλλο λούσιον ψυγρότερον τοῦ πρώτου.
 Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κατακλυμῶς 'στὰ ὕψη...
 μὰ νὰ ! κ' ὁ Φαρμακῶπουλος, τοῦ Θεωδωρῆ ἀνῆψ...
 σφῆρει 'στ' ἀκρατήρια καὶ λέγει «σιωπάτε,
 μερὶ παιδιὰ γὰρ τὸ Θεὸ τὰ πόδια μὴ κτυπάτε.»
 καὶ εἰναί ὁμως πρὸ πολὺ γανυζέων κ' οὐράζεων
 καὶ γαίκα σου Φαρμακῶπουλε ἀσίκη» τοῦ φωνάζουν.
 Τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος πᾶν ἔχλιμῶνος μένει,
 μὲ τὴν δὲ σφαιρότῃ τὸν κώδωνα σημαίνει,
 πρὸ δὲν εἰσεύρει ἀν' αὐτὸν τὸν κώδωνα ὄνῃ
 ἢ ἀν' ὁ κώδων, Περικλῆ, τὸ χεῖρ του κινῇ.
 Ἐγείρεται συζήτησις ἀνὰ τὸ Βουλευτήριον
 ἀν' πρῆμα δὲ συζητήθῃ τὸ Κατηγορητήριον
 ἢ τοῦ κυρίου Θεωδωρῆ ὁ Ἀπολογισμῶς,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπικρατεῖ πολὺς ἐριθισμῶς.
 Ἄλλ' ὁ Στεφάνου, Περικλῆ, πρὸ τὰ σωστὰ γνωρίζει,
 μὲ νόμους καὶ μὲ κώδικας σεφῶς υποστηρίζει,
 πῶς πρέπει νὰ προηγηθῶν τὰ Κατηγορητήρια,
 ἀλλ' ὁμως ἀντικρούεται ἀπὸ τὰ ἀκρατήρια
 κ' ἔχει μεγάλον ἄδικον μετ' ἡγήρας φωνῆς
 τοῦ λέγων εἰ ἐγκάθετοι τὸν νόμον ἐμυνησί.
 Τότε κ' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, μὲ πατριῶτον ῥώμην
 συντάσσομαι πρὸς τὴν κινήσιν τὸν ἐγκαθέτων γνώμην,
 κ' ἀνακραυγάζω ἐξἄλλος «φρονιζέτε, παιδιὰ,»
 καὶ 'στὸν Σιάμ τοὺς Πρίγκιπας τραβῶ μὲ καρυζιὰ,
 κ' οἱ Πρίγκιπες μ' ἐκνττάξαν ἐν τῷ ἀπορίῃ,
 τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος στρεφεί 'στὰ θεωρίαν
 ἐπὶ θλίτε ν' ἀκούσεται ; — ῥωτᾷ μὲ σεθαμὸν —
 ἐπὶ Κατηγορητήριον ἢ Ἀπολογισμῶν ;
 Κ' ἐμεῖς τοῦ λέμε ἀβέλομον τὸν δεύτερον ν' ἀκούσωμεν,
 ἀλλῶς θ' ἀλαλάζωμεν καὶ πάντα θ' ἀντικρούσωμεν».
 «Ἐχει καλῶς» ἀπήντησεν ὁ Πρόεδρος μὲ τρόμον
 καὶ παραβλίστων τὸν γνωστὸν περὶ εὐθύνῃς νόμον
 'στὸν Θεωδωρῆ ἔδωκε τὸν λόγον νὰ παραῖρη
 καὶ μ' ἔσοδα καὶ μ' ἔξοδα καθήκον νὰ πάρῃ.
 Τοῦ δὲ Σιάμ οἱ Πρίγκιπες ἰδόντες εἰς τὸ βῆμα
 τὸν κύριον Θεωδωρῆ μὲ κορωμῶνον σχῆμα,
 ἰδόντες πῶς ἐνύσταξε κ' ὁ κύριος Ζητήμας
 κ' ἀκούοντες, βρὲ Περικλῆ, κ' εἰσεύροντες εἰς φήμας

πῶς ὁ σταμῶλος Θεωδωρῆς μὲ τὸν μακρὸν λαίμω
 ὅταν ἀρχίσῃ μὲ φερά δὲν ἔχει τελειωμῶ,
 χωρὶς νὰ βγῆλων ταμουσιὰ τὸ ἔκοψαν κομψοῦρη
 ἀφοῦ μὲ φερά μοῦδωσαν κ' ἐκίνοι μὲς 'στὴ μούρη.
 Ὅποταν ὁ ἱταλιώσιον ὁ Ἀπολογισμῶς
 κ' ἐκερυθῶθῃ τὸν πολλῶν ὁ ἐνθουσιασμῶς,
 ἐγὼ χαρτὶ ἀγόρσασι τῆς πόστας ἐν τῷ ἄμα
 καὶ 'στὸν Σιάμ τοὺς Πρίγκιπας ἔσταλ' αὐτὸ τὸ γράμμα :
 « Ἀγαπητοὶ μου Πρίγκιπες Δαφνῆ καὶ Φιτακῶ,
 κ' ἄστρα τὸ Βασιλείου μας τοῦ τῶσον κλασικοῦ,
 κερῖμα τοῦ δὲν καθίστατε μ' ἐμὲ τὸν φοικαρά
 ἀνὰ ὄθητ' Ἰσοῦγιον σπουδαῖον μὲ φερά.
 » Ὁ κύριος Προβουτυρῶς τὰ ἔκαμν σαλῶτα
 καὶ μὲς ἐρήμαξε ταυτῶν μὲ τὴν πολλὴν παρτάτα,
 καὶ ὄλοι τὸν παρικάλεσαν νὰ κῆρη καὶ νισάρι
 ῥαγτὰ καλέμ' Οὐλεμά τὴν λίμα του δὲν γράφει,
 νόμους αὐτῶς μὲς ἐραξε αὐτὴν τὴν ἔδομαξάα
 καὶ τῶρα ζεσινοῖται νὰ πῆρη καὶ σομαξάα.
 » Ὅτ' ὅμως δὲ ἀπέσιξε μὲ κάθε τὸν τεφῆρι
 πῶς ἂν πολλοὶ τὸν τῶσον μὲς τὸν λέγων κανονιέρη,
 ἀλλ' ὁμως ἐμουρλοῦζεσαν κακ' ἢ μ' ἔμαξ καὶ ἄλλοι,
 » Ἀργεντινοὶ καὶ Ἰσπανοὶ κ' οἱ φίλοι Πορτογαλλοὶ,
 καὶ ὁ κύριος Θεωδωρῆ, πρὸ σῆμῃται καὶ λυγίται,
 πᾶν μουρλοῦσέη μὲ πολλοὺς μουρλοῦσι δὲν λογιέται.
 » Ὅποταν δὲ 'στὸν λόγον του ὁ μέγας Ναπολιῶν
 ὄρθῃ Βουλευτῆς ἀνέρισι ἀποθανόντας πλείον,
 κ' κερῖσιους τῶς ὀνόμασι γὰρ ν' ἀποδείξῃ πάλιν
 πῶς φέρεται καὶ πρὸς νεκροῦς μ' εὐγένεια μεγάλην,
 ὄποταν δὲ περὶ αὐτοῦ παρ' ἄλλων ῥωτήθῃ
 ὄ Θεωδωρῆς ἀπήντησε πρὸς τὰ χρυαῖα πλήθῃ :
 « Ἄμα εὐγενῆς ἐν ὄμα ζω καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα
 κ' ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνωνται ἄμα εὐγενῆς ἀκόμα.
 » Ἐν τούτοις μὲ συνηθισί κ' εὐλαβείαν πολλήν
 ἔν σῆμῃτον ἐπρότεινε μεγάλον 'στὴν Βουλὴν,
 ἢ τὴν ψῆρον δ' ἐπιζήτησεν ἐκάστον Βουλευτῶν
 ἀνὰ καταρτίσῃ τάχιστα Ταμίον τοῦ Στρατοῦ,
 κὲς τούτο δὲ τὸ ἀκούμα καθεῖς ἐσυνηθῆ
 καὶ Βουλευτῶν κ' ἀκρατῶν ἐδάκρυσαν τὰ πλήθη,
 καὶ ἰδάκρυσε κ' ὁ Θεωδωρῆ κ' ἰδάκρυσε κ' ἐγὼ
 καὶ πρὸς τὴν ὄψαν ἔρχισα καὶ πῆλιν νὰ σφριῶ.
 » Ἐνθ' ὁ ἐκίνοσι ἔπεε περὶεντα ἐθρόντα
 ὄβ διαβόλους ἐσῆκωνε χρεῖογραφα καὶ φόντα,
 καὶ πάντες οἱ μουρλοῦσις σταθίνας 'στὴν γραμμῆν
 ὄμῆσις ἀλληλοῦσι ἐφῶναξαν κ' ἀμήν
 καὶ ἰσημειῶθῃ γράμμασι χρυσοῖς τὸ γεγονός...
 καὶ τὰ καὶ μένω... Φασουλῆς, θεράπων ταπεινός.»
 Π. — Νὰ ! μαχαριζοῖς τὸ αἷμα σου ποταμῆδον νὰ ρεῖρη
 γιὰτὶ τὰ εἶπες ὅλα σὺ κ' ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι.

Καὶ τοῦ ἐνδιαφέρεται — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμῆρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
 χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἀλλήν ὁμιλίαν
 παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
 καὶ ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμῆ νὰ ἴδῃ
 τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
 πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδῃ,
 καὶ 'στῆς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.